

kunne anvende, paa en saadan Maade, at vi virkelig opfyldte de Fordringer, der stilles til os, naar vi ville være neutrale, og det er særlig paa Søen, de stilles. Jeg har tidligere udtalt mig derom, og jeg skal ikke komme dybere ind paa Spørgsmaalet, men enhver, der vil undersøge de folkeretlige Regler, vil let erkende, hvad der i saa Henseende behøves, og jeg skal tilføje, at kommer der ikke andet ud af Petersborgkonferencen, haaber jeg, at der i alt Fald maa komme det ud af den, at Staterne faa Ret til at erklære sig neutrale, og at deres Neutralitet skal respekteres. Det er naturligvis kun en moralsk Forpligtelse, Staterne indgaa. Men kommer der en Konference med et Resultat i Stand, vil det vistnok blive fastslaaet, at man paa Neutralitetens Omraade kommer til faste Regler i folkeretlig Henseende. Der blev gjort et Forsøg derpaa ved Pariser-Konventionen af 1856, men den blev jo desværre ikke tiltraadt af alle Magter; der var to, som ikke tiltraadte den, Nordamerika og Spanien, mærkeligt nok, og de have begge fortrudt det senere og maattet underkaste sig denne Deklaration. Jeg vilde sige til det ærede Medlem, naar han kommer og klager over, at Finansudvalget ikke vil følge Ministeren, at det er, fordi der ikke findes lovligt vedtagne Regler for, hvorledes man skal gaa frem. Ja, der findes endelig en Fæstning, og det er blevet anerkendt, at den staaar der, men ikke videre. Men der er ikke kommet en saadan Overenskomst. Siden Provisorierne sløge al Orden itu paa dette Omraade, er der ikke kommet faste Planer frem, og saa maa de Herrer tilskrive deres Parti, at det staaar, som det staaar. Det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) meddelte i Gaar, at vi havde Ansvaret, fordi Forsvarsvæsenet til Lands og til Vands ikke var indrettet saaledes, som det hensigtsmæssigst og billigst kunde være. Til det ærede Medlem skal jeg sige, at Forholdet er her, som de Herrer selv have lavet det. Det er jo dem, som have haft Magten, der have lavet en Fæstning for at kunne slaa Forfatningen itu, og nu sidde de baade uden Forfatning og uden Fæstning . . . (Afbrydelse) . . . Jo, det er en daarlig Fæstning, og det, mener jeg, er endnu værre end ingen.

Jeg har endnu kun at føje et Par Ord til over for det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage). Jeg vilde have savnet noget i denne Rigsdagssamling, hvis det ærede Medlem ikke havde holdt denne lille Formaningstale til os, som han holdt

i Gaar. Vi faa den hvert Aar. Han siger: Vi ere ikke de gode Søner af vort Fædreland, som vi burde være, det var omtrent Meningen, og det have vi faaet at vide før. Der er ikke nogen, der i hans Øjne er en god Søn af vort Fædreland, uden han giver sig til at sværge til Provisorismens Gerninger og vil bidrage til at opretholde dem. Nu vil jeg sige, at naar jeg bringer det ærede Medlem min Tak for hans Tale — jeg vilde have savnet den, hvis vi ikke havde faaet den — har jeg ogsaa nogen Ret til at gøre det; thi naar jeg undtager den højtærede Marineminister, er jeg vistnok den eneste Veteran her i Huset, som har gjort den første Krig med. Jeg er den yngste Veteran i Landet, naar jeg undtager Trompeteren. Om faa Maaneder er det 51 Aar, siden jeg havde min første Kommando som Chef for en dansk Orlogsmænd. Det var i April eller Maj 1848, at jeg fik denne Kommando, og siden gjorde jeg Sekondløjtnantstjeneste som Adjudant hos senere afdøde Admiral Bille paa hans Flagskib. Jeg har altsaa oplevet en Del af den Slags og kender lige saa meget dertil som de andre Herrer. Jeg ved, hvorledes Folk have deltaget i alt, hvad der vedrører disse Sager; at de baade i Krigstid og Fredstid med Trofasthed og Kærlighed have deltaget i Anstregelserne for vort Fædrelands Vel. Jeg er ikke af mine overordnede i Marinen bleven kastet til Side som en slet Søn — jeg ved ikke, om der har været nogen Grund dertil, men der foreligger ikke noget derom. Det er altsaa ikke rigtigt, naar det ærede Medlem giver mig Skylden for blot $\frac{1}{114}$ af den slette Børnekærlighed, som skal være her i Tinget. Jeg vil sige det ærede Medlem, at jeg baade før og efter 1864 har deltaget i Diskussionen om vort Krigsberedskab baade i Krig og Fred. Jeg skal der blandt andet henvise til, hvad jeg har skrevet, og jeg er saa heldig at kunne konstatere, at de enkelte Ting, jeg har skrevet, staa i fuld Overensstemmelse med min nuværende Anskuelse. Det er ganske vist 33—34 Aar, siden jeg skrev det, og jeg var ganske vist noget yngre den Gang. Jeg vilde nu maaske ikke have brugt den samme Form som den Gang, men i Hovedprincippet tør jeg dristigt henvise til, hvad jeg skrev den Gang som Løjtnant, og til, hvad jeg hvert Aar senere har tilladt mig at hævde her i Tinget. Jeg tror ikke, det kan bevises ved Hjælp af mine Anskuelser, at min Kærlighed til Fædrelandet er bleven mindre nu end den Gang, og den Gang vilde, som sagt, vel næppe nogen